

Панорама

Міжнародний фестиваль
моновистав

«Чернігівське відлуння-3»

Відбудеться з 11 по 15 червня на базі обласного драматичного театру імені Т. Шевченка.

Фестиваль започаткований 20 років тому. За цей період участь у ньому взяли близько двох сотень акторів з багатьох країн Європи та зі США.

Уже втретє фестиваль організують у Чернігові. Буде представлено 8 сценічних робіт.

Програма фестивалю така.

11 червня, 18.00: композиція за п'єсою Гіго Де К'яра «Елеонора» у виконанні народної артистки України Тетяни Крижанівської (Черкаський драмтеатр); 20.00: «Міріам» за твором Лесі Українки «Одержима» у виконанні заслуженої артистки України Оксани Гребенюк (Чернігівський драмтеатр).

12 червня: Яна Лазар (Молдова) представить мововиставу «Три життя Айседори Дункан» за твором Зіновія Сагалова.

13 червня: актриса з Вірменії Наріне Григорян покаже мововиставу «Моя сім'я у моїй валізі»; народний артист України Володимир Смотров, керівник Хмельницького монотеатру «КУТ» представить трагіфарс «Акомпаніатор» за п'єсою Марселя Мітуа.

14 червня: Тетяна Хазановська (Ізраїль) покаже авторський проект «Царські листи» за Книгою Есфіри (Біблія); заслужений артист Республіки Азербайджан і Калмикії Шовгі Гусейнов представить мововиставу «Контрабас» за п'єсою Патріка Зюскінда.

15 червня: Іван Трус (Білорусь) — у виставі «Сміх у темряві» за романом Володимира Набокова.

Вшанували пам'ять
Станіслава Реп'яха

14 травня відзначили 80-річчя від дня народження письменника, журналіста Станіслава Панасовича Реп'яха (1938 – 2012). З цієї нагоди на засіданні клубу «Краснавець» обласної бібліотеки ім. В. Короленка відбувся літературний вечір.

Народився Станіслав Реп'ях у Глухові тодішньої Чернігівської області (нині Сумщина), а дитинство провів у с. Макіївка Носівського району, яке було рідним селом його батьків.

Творчий доробок Станіслава Реп'яха становить понад 50 книг поезії, прози, публіцистики. Оpubлікував також переклади з білоруської, чуваської, російської, болгарської, німецької мов. У свою чергу поезії Реп'яха перекладені дванадцятьма мовами.

Від початку створення у грудні 1976 року до вересня 2011 року Станіслав Реп'ях беззмінно очолював Чернігівську обласну організацію Спільки письменників України.

Письменницька та журналістська діяльність С. Реп'яха відзначена багатьма преміями, в тому числі міжнародною літературною премією імені Григорія Сковороди, обласною — імені Михайла Коцюбинського.

На вечорі добре слово про С. Реп'яха сказали доцент Тетяна Матюшкіна, дипломат Петро Шаповал, письменники Олена Конечна, Михась Ткач, Олена Мамчич, Микола Лелюк, Михайло Сушко, директор музею М. Коцюбинського Ігор Коцюбинський. Звучали пісні на слова С. Реп'яха.

Поетичний бібліопростір

Бібліопростір «А+» знову відбувся у сквері біля обласної бібліотеки ім. В. Короленка. Власні вірші читали Лариса Душак, Віка Лі, Анна Дмитрук, Надія Кривописа, Віра Козлова, Ольга Петренко, Руслана Гаймановська, Наталія Коса, Тетяна Тимошенко, Ірина Бірюкова, Юрій Слесаренко, Ірина Кулаковська, Олена Мамчич, Сергій Таранець, Ольга Швед. Звучали пісні у виконанні акустичного гурту «Голос душі» (гітаристи Ярослав Дудіч та Руслан Швед, авторка й вокалістка гурту Ольга Швед).

Олексій Дербичев, виконуючи на саксофоні мелодію «Besame Mucho», запросив не тільки насолодитися легендарною композицією, а й потанцювати.

Обласна бібліотека
ім. Короленка оголосила
фотоконкурс «Життя як книга»

Номінації конкурсу: «Людина, що читає» (у побуті, навчання, на природі, в незвичних ситуаціях); «Літературні герої оживають на світлинах»; «Діти і книги»; «Гумористичні фото».

Приймаються фото в цифровому форматі jpg, tif. Надсилати на адресу: korolenkolib@ukr.net.

Прийом робіт — до 13 вересня. Нагородження фіналістів і переможців — 25 вересня.

За додатковою інформацією звертатися: Лариса Поліщук, тел. 67-61-97 і 093-3406875.

Книга «Стріла» редактора нашої газети
перемогла в обласному конкурсі «Книга року-2017»

Підбито підсумки обласного конкурсу «Книга року-2017». Цей конкурс відбувається вже 19 років. Організаторами його є Департамент інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю обласної державної адміністрації, Управління культури і туризму Чернігівської міської ради, Чернігівська центральна міська бібліотека ім. М. Коцюбинського. У конкурсі відзначають кращі книги, видані в області за рік.

У бібліотеці ім. М. Коцюбинського 24 травня відбулося урочисте нагородження переможців. Ось хто за рішенням журі став лауреатом (вказано номінації та місяця):

Проза

I місце — Антоненко П. «Стріла».

II місце — Ткач М. «У проміжках дерев».

III — Забарний О. «Обриси на серці».

III — Лицарі воїнської доблесті, відп. за вип. Колесник О.

Поезія

I — Мамчич О. «Константа»; II — Батьковська О. «Тримай мене, любове»;

III — Пилипець В. «Обнімаюсь з вітрами»; III — Борисенко Л. «Пори душі».

Наукова література

I — Присяга Стародубського полку 1718 року», упор. та вступ — І. Ситий, С. Горобець. II — Ляшев О. «Давня історія Роїща. Заселення долини Стрижня».

III — Адрог А. «Графіка Чернігова другої половини XVII – початку XVIII століття».

Науково-популярна література

I — «Національний архітектурно-історичний заповідник «Чернігів стародавній». 50 років діяльності»;

II — «Чернігів: історія міста в історіях людей», за редакцією І. Кондратьєва;

III — Горобець С. «Олександр Павлович Карпинський».

Література для дітей та юнацтва

I — Сенцовський В. «Петрусь, пес Тимоха і Кошійко з липового сучка»; III — Шутько Л. «Чи є душа у дерева?».

Видавець року

Видавництво «Десна Поліграф».

Наша газета друкувала кілька оповідань редактора Петра Антоненка, які увійшли до книги «Стріла» (в №№ 10, 34 – 35, 57, 87, 109 – 110). Ви можете прочитати їх на сайті газети. А саму книгу придбати в культурно-мистецькому центрі «Інтермеццо» (Чернігів, вул. Шевченка, 9). У сьогоднішньому номері — новела в етюдах «Зустрічі» з цієї книги.

«Здрастуйте!»

Вона посміхнулася і сказала:

— Здрастуйте!

— Здрастуйте, — машинально відповів я і озирнувся вслід стрункій дівочій постаті.

Хто вона? Я швидко перебирав у пам'яті своїх знайомих та напівзнайомих і ніяк не міг її пригадати. І звідки мене знають у цьому сонному містечку? Чи, може, тут, як у маленьких польських селах, усі вітаються з усіма, навіть з людьми, яких бачать уперше?

У парковій алеї було тихо й порожньо. У кінці її, над мереживом гілок, що ось-ось вибухнуть першою зеленню, зависло велике вранішнє сонце.

Я озирнувся ще раз. Її жовтогарячий плащик швидко віддалявся. Вона йшла рівно й красиво, передзвін каблучків м'яко тону в ранковій тиші.

Значить, ми десь зустрічались, і вона мене впізнала? А може, обізналася? А може, просто посміхнулася і сказала: «Здрастуйте!»

«Класики»

Цибате дівча: червона замасюкана курточка, колготки з діркою на коліні, зчовгані завеликі черевики, мабуть, з ноги старшої сестрички. Зажмурило оченята, аж зморщився вспаний веснянками носик, і несміливо попадає ногами в намальовані на тротуарі «класики».

— Мак? — запитує по-дружко.

— Мак! — у відповідь, бо дівча потрапило в «клас».

— Мак?! — Дурак! — радісно запищали подружки: дівча промахнулось і наступило на лінію «класу».

Наша газета друкувала

кілька оповідань редактора Петра Антоненка, які увійшли до книги «Стріла» (в №№ 10, 34 – 35, 57, 87, 109 – 110). Ви можете прочитати їх на сайті газети. А саму книгу придбати в культурно-мистецькому центрі «Інтермеццо» (Чернігів, вул. Шевченка, 9). У сьогоднішньому номері — новела в етюдах «Зустрічі» з цієї книги.

Гра починається спочатку. Дівча в червоній курточці вкидає «склянку» — шматок розбитої тарілки — в перший «клас». Далі стрибає на одній нозі, переганяючи своїм порепаним черевичком «склянку» з одного «класу» в інший.

Час від часу гра припиняється: тротуаром проходять дорослі. Серйозні, заклопотані, з портфелями й сумками. Вони йдуть по «класах» і лініях, їм що «мак», що «дурак» — усе одно. Дорослі вічно спішать.

А за їхніми спинами знову чути гепання стоптаних черевичків, шурхотіння «склянки» по асфальту й веселе: «Мак?» — «Мак!»

Дівтора грає в «класики».

Погляд

Хлопець років дванадцяти стоїть під дверима бібліотеки. Двері зачинено, й на них записка: «Буду о 15-й». У хлопця під рукою купа книг, товстих, добре зачитаних. На ньому простенький одяг. Хлопчина тоненький, тендітний, світиться весь.

Мене зупинив його погляд, не по-дитячому важкий, серйозний. Цей погляд так не гармоніював з веселим днем, зливою сонця й першою зеленню.

Чудний хлопець. Кинув би до біса ці книжки. Такої погоди — ганяти б м'яча, кататися на човні, кидати перші недитячі погляди на однокласницю.

Він міцніше вчепився у свої книжки, наче я збирався їх відняти, й дивився на мене своїм настороженим поглядом. Сонце м'яко гралось на його худенькому чистому обличчі, відбивалось у великих добрих очах.

Чудний хлопчик...

Петро АНТОНЕНКО

Зустрічі

Бузкові іскри

Степан-коваль аж за серце взявся. Присів на лаву коло кузні, закурив.

От, старий дурень, знову понесло. А хіба ж йому можна хвилюватися? Торік, як возили на огляд у райлікарню механізаторів, прихопили і його. Так там лікар, молоденький такий, з вусиками, заявив: «Ви, діду, поберіть серце. Головне — не хвилюватися».

А він і не хвилюється. Чого ради? Гепаї по ковадлу, либонь, уже сорок п'ятих рік, і все. Діло звичне. Удома ж, коли й погиркаєшся з бабою, так це теж справа житейська.

Ну а тут зірвався, язиком горох молотити. Прийшли учні на екскурсію. Учителка: «А зараз, діти, наш почесний колгоспник Степан Васильович розповість вам про свою професію».

«Діти» — це здоровенні хлопці і дівки, вбрані гарно так, бузку наламали десь по дорозі. Молоді, красиві. Спершу трохи слухали, а тоді давай шепотіти й хихикати.

Його ж, старого, понесло. Розбалакався. Згадав, як до війни будували нову кузню, як на фронті підковував коней, як по війні збирали по полю залізччя, й сусіда його, теж фронтовик, підірвався на міні.

Степан так розходився, що удвох з підручним, тут же, на очах у всіх, склепав гарну легеньку сапку.

Тепер от сидів на лаві, пихкав цигаркою і сам із себе посміювався. Чудило, розспівався про село і свою кузню. А скільки їх, отих гарних чубатих хлопців, залишиться в селі? Куди там у кузню, на якусь культурнішу роботу і то не підуть. Ждуть не дждуться, щоб після школи чкурнути в місто.

А ще невесело Степану, що й не слухали його оті екскурсанти. Видно, відмажав своє молотом. Не ті

часи. Подумаєш, сапою хотів здивувати.

Степан притоптав недопалка і зайшов у кузню. Зі світла одразу й не розібрав, що воно біліє на ковадлі. Придивився — лежить пишний кетяг бузку. Чистий, у росі після вранішнього дощу, такий дивний і беззахисний посеред жару й заліза.

Степан кашлянув і погладив шорсткою долонею свіжий холод бузку.

Летять дикі гуси

Набравши оберемок дров, дід Василь причинив повітку й почовгав до хати. Доведеться й сьогодні прокурити грубку. Ні, таки чортзна-що робиться з кліматом чи з «кліматом», як каже дід Василь. Або взяти таке: Благовіщення післязавтра, а студить, як на Покрову. Колись, пам'ятається, наче й босим ходив о цій порі. Може, що молодшим був? А ще такі правду, мабуть, говорять: викачують із землі нафту й газ, от вона й вичахає.

Раптом з неба почулося:

— Гел-гел-гел!

Дикі гуси летять. Над подвір'ям, над селом.

От, гуси, видно, такі самі, як і торік, і двадцять, і сорок років тому. Скільки ж їх пролетіло над дідовим життям? Хіба він рахував? Просто вони були завжди, щовесни. А ще були колективізація, голод, війна, трудодень у двадцять копійок, весілля, похорони, нова хата, сини, дочки й онуки. І ніколи було вгору глянути.

Дід Василь стоїть посеред двору, задер голову і проводжає очима стрункий клин.

Стукає в шибку і щось киває з хати баба. Дров чекає.

Пахне вогким листям і димом — десь по городах палають бур'ян. У небі — пташиний легіт. Летять дикі гуси...

1980 р.